

HOE LANGER HOE DICHTER BIJ door Aletta Hoog.

Precies eender zagen ze er uit: twee huizen aan 't begin van een lange straat. Maar van binnen was 't er wel heel, heel anders! Want in 't eene huis woonde tante Jet met Sientje, haar oude dienstbode, en in 't andere woonden vijf kinderen met hun moeder. En geen vader? Nee, vader moest nog 'n jaartje in Indië blijven, waar de kinderen en hun moeder vandaan waren gekomen. Zoo stil als 't in huis van tante Jet was, zoo druk was 't in 't andere. Hoe kon 't ook anders dan stil zijn in 't huis van tante Jet? En hoe kon 't ook anders dan druk zijn in 't huis ernaast, waar drie jongens en twee meisjes speelden en joelden en de trappen afholden. . . . zóó, dat het in 't stille huis weerklonk, en Bob, de oudste, wel eens aan Sientje vroeg: „Heb je me gehoord vanochtend? Ik heb je wakker gekraaid.”

Maar ik wou je nu iets vertellen van de jongste, van vijf-jarige Mieke en wat die van Sint Nicolaas merkte.

„Nou ben je in 't land van Sint Nicolaas,” zei tante Jet. — „Heusch?” vroeg Mieke. „In Indië komt hij maar 'n enkel keertje, dat is 'm te ver, zegt moeder.” — „Nou, òf je 't merken zal!” zei tante.

En Mieke merkte het al gauw, want daar las Bob uit de krant voor, dat Sint Nicolaas Woensdag om half twee aan zou komen met den trein. Mieke's blonde krullen dansten van pret en haar groote blauwe oogen schitterden, want ze was 'n blond meisje, al kwam ze dan ook regelrecht uit Indië.

Met Bob mocht ze naar 't station om Sint Nicolaas te zien komen. 't Heele plein vóór 't station stond vol kinderen. En er stond een open rijtuig klaar met twee schimmels er voor. Broer Bob tilde Mieke op zijn schouders, dat ze alles goed zien kon. Daar kwam Sint Nicolaas uit het station en stapte op 't rijtuig toe. „Hoera! Hoera!” klonk 't. Mieke vergat mee te juichen. Maar k i j k e n vergat ze niet. Sint Nicolaas boog naar alle kanten en wuifde. Zwarte Piet ging op de treeplank staan en grijsde, dat je z'n witte tanden zag in z'n zwarte gezicht. En toen reed Sint Nicolaas weg, de stad in!

Thuis deed Mieke een opgewonden verhaal, van hoe Sint Nicolaas er uitzag. Hij had allemaal kant op z'n mantel en twee sleepjes opzij

en één van achter. En Zwarte Piet had grijze zijden kousen aan, zoo mooi heb ù ze niet eens, moeder!

Sint Nicolaas was dus in de stad. En òf Mieke 't merkte! Bij Opa en Oma, die heel aan 't andere eind van de stad woonden, mocht ze haar schoentje komen zetten. En den volgende dag komen kijken of er wat in zat. Ja, heusch! allemaal pakjes er in en er omheen, voor haar en Annie en de broertjes. In 't hare zat een hondje van rose suiker, maar in dat van Wim ('t was zoo'n lang pak!) . . . 'n roe! En wat stond er op? „Omdat je Mieke altijd zoo plaagt.” Die Sint Nicolaas toch! Dat hij zóó goed wist, dat 't juist Wim was, die haar zoo plagen kon!

De Sint Nicolaas-dag kwam hoe langer hoe dichter bij. Maar Sint Nicolaas zelf ook. Want daar kwam tante Jet zeggen: „Mieke, je moet vandaag je schoentje maar eens bij mij komen zetten, want ik heb er zoo iets van gehoord, dat Sint Nicolaas vannacht over mijn dak zal rijden.”

Even later, daar kwam Mieke met haar schoen in de hand. „Kijk,” zei ze, „dit is voor 't paard,” en zij haalde er een wortel en 'n stuk oud brood uit. — „Best,” zei tante, „zet je schoen maar.” Mieke deed het en ge-

Hoe langer hoe dichter bij.

bogen voor den schoorsteen zong ze van „Sint Nicolaas capoentje” en „Sinterklaas, bonne, bonne, bonne.” En ze riep er achterna: „Wil u er alsjeblieft wat in doen?”

En of Sint Nicolaas 't hoorde! Den volgenden morgen kwam ze met Annie kijken en... „O wat 'n boel!” Een kleurboekje met kleurkrijtjes — „dat stond op mijn verlanglijst,” zei Mieke. Natuurlijk, dat wist Sint Nicolaas. En een varkentje van chocola en 'n M. En voor Annie een boek en 'n A.

En van den wortel en 't brood was niets meer over dan 'n paar kruimeltjes. Of Sint Nicolaas met zijn paard er ook geweest was!

En toen kwam de Sint Nicolaas-avond. Wat 'n gestommel hoorde Mieke daar toch boven! Heusch! zij h o o r d e het! Wat kwam hij nou dichtbij, Sint Nicolaas! In de huiskamer bleef Mieke staan luisteren, en ze rilde er even van. Want daar hoorde zij hem op de trap... in de gang... de deur ging open op 'n kier... er werden 'n heeleboel pakjes zoo maar in de kamer gegoooid... Toen werd de voordeur met 'n smak dichtgedaan. Sint Nicolaas was er geweest, vlak bij!

Wat 'n pret nu, om al die pakjes open te maken en de versjes te lezen. In elk versje stond, dat het van Sint Nicolaas kwam.

Den volgenden dag schreef moeder aan vader en Mieke zei: „U moet schrijven dat ik Sint Nicolaas gezien heb en dat hij h o e l a n g e r h o e d i c h t e r b i j k w a m .”

Dat deed moeder.

HET CADEAUTJE.

Vandaag is Lientje jarig!
Ze is nu zeven jaar,
Maar z' is toch niet heel vroolijk,
Want Moesje is ziek — ècht naar. -

Daar strakjes heeft ze zachtjes
Héél eventjes geschreid:
Ze wou zoo graag naar Moesje,
Die arme kleine meid!

Maar Paatje had haar traantjes
Tóch zeker wel gezien,
Want even later zei hij:
„Ga maar naar Moesje, Lien.

Moe moet je nog wat geven,
Je raadt nooit, wat het is,
't Is o, zoo'n mooi cadeautje!”
„Een pop?” „Neen Lientje, mis!”

„Zeg Lien,” zei Moesje, „weet je
Wat jij eens gauw moest doen?
Op 't kussen naast me kijken.
— Maar eerst een dikken zoen!”

Daar lag een aardig kindje,
Een zusje, nog héél klein,
Met lieve blauwe oogjes,
En vingertjes zóó fijn!

„O! Moesje, is dat zusje
Nu heelemaal voor mij?!

Eén zoentje moet ik 't geven,
Wat ben ik nù toch blij!”

Ineunte vere.

Dit is een portretje
Van mijn zusje Netje,
O, het is zoo'n
 lieve guit;
'k Teekende haar
 daarom uit.

